

BRANDON SANDERSON

ELANTRIS

Traducere de CRISTINA ISPAS

TRITONIC
fiction.ro

*Dedicată mamei mele,
Care și-a dorit un doctor,
Și s-a trezit cu un scriitor
Pe care l-a iubit suficient de mult,
Încât să nu se plîngă niciodată
(Foarte mult).*

PROLOG

Elantris era minunat cîndva. Îl numeau orașul zeilor: un loc puternic, strălucitor, magic. Călătorii spuneau că pînă și pietrele străluceau cu o lumină lăuntrică și că orașul era plin de nemaivăzute minuni. Noaptea, Elantris strălucea ca un imens foc argintiu, vizibil chiar de la mare distanță.

Dar chiar dacă Elantris era magnific, locuitorii săi îl întreceau. Părul le era de un alb scînteietor, pielea de un argintiu aproape metalic; elantrienii păreau să strălucească asemenea orașului. Legendele spun că erau nemuritori, sau cel puțin pe aproape. Trupurile li se vindeau repede și erau binecuvîntați cu putere, intuiție și viteză deosebite. Puteau înfăptui magii cu o simplă mișcare din mîină; oameni din tot Opelonul veneau să primească vindecare, mîncare sau înțelepciune de la elantrieni. Erau divinități.

Și oricine putea deveni unul dintre ei.

Shaod, așa a fost numit. Transformarea. Lovea la întîmplare — în general noaptea, în timpul orelor misterioase cînd viața încetinește ca să se odihnească. Shaodul putea să ia pe oricine — cerșetor, meșteșugar, nobil sau luptător. Cînd venea, viața norocosului lua sfîrșit și apoi începea din nou; își lepăda vechea existență lumească și se muta în Elantris. Elantris, unde putea să

trăiască în beatitudine, să conducă înțelept și să fie venerat pentru o eternitate.

Eternitatea s-a sfârșit acum zece ani.

PARTEA ÎNȚI
UMBRA ELANTRISULUI

Capitolul 1

Prințul Raoden de Arelon se trezi mai devreme decât de obicei în acea dimineață, fără să aibă nici cea mai vagă idee că fusese condamnat pentru eternitate. Încă somnoros, se ridică în capul oaselor, clipind în lumina blîndă a dimineții. Chiar din poziția în care se afla, putea vedea prin ferestrele deschise corpul mătăhălos al Elantrisului întinzîndu-se spre orizont, cu zidurile lui imense întunecînd cerul micuțului oraș Kae, în care locuia. Deși zidurile erau incredibil de înalte, Raoden putea vedea cum se înalță dincolo de ele vîrfurile turnurilor negre, cu clopotnițele lor șubrede stînd mărturie pentru măreția de odinioară.

Orașul abandonat îi părea acum chiar mai mohorît decât în alte zile. Îl contemplă timp de cîteva momente, apoi își întoarse privirea. Uriășele ziduri din Elantris nu puteau fi ignorate, cu toate că oamenii din Kae încercau din răsputeri să o facă. Era dureros pentru ei să-și amintească frumusețea de altădată a orașului și să se tot întrebe cum a fost posibil ca în urmă cu zece ani binecuvîntarea Shaodului să se transforme într-un astfel de blestem...

Raoden se scutură ca străbătut de un fior și coborî din pat. Era neobișnuit de cald pentru acea oră matinală; nu simți nici un pic de răcoare în timp ce-și arunca pe el halatul de casă. Trase de șnurul de lîngă pat ca să anunțe că ar dori să ia micul dejun și așteptă.

Ăsta era un alt lucru ciudat. Îi era foame — *foarte* foame. Era aproape hâmesit. Nu îi plăcuse niciodată să mănânce mult la micul dejun, dar în această dimineață aștepta cu nerăbdare să îi fie servită masa. În sfârșit, se hotărî să trimită pe cineva să vadă de ce dura atât.

— Ien? strigă spre încăperile cufundate în întuneric.

Nici un răspuns. Raoden se încruntă ușor, de data asta din cauza absenței seonului. Unde putea fi Ien?

Se ridică apoi, și privirea îi căzu din nou asupra orașului. Ascuns sub grozava umbră a giganticei citadele, Kae abia părea un sat prăpădit. Elantris. Un enorm, întunecat bloc de piatră — nu mai era cu adevărat un oraș, ci mai degrabă cadavrul unuia. Raoden simți cum se înfioară.

Cineva bătu în sfârșit la ușă.

— Era și timpul, exclamă, grăbindu-se să deschidă. Bătrîna Elao era în prag cu o tavă cu fructe și piine caldă.

Tava alunecă în secunda următoare din mîinile bătrînei menajerei, care se holba la el cu o expresie de groază întipărită pe față, și căzu făcînd un zgomot asurzitor, chiar dacă Raoden întinsese mîna după ea. Prințul rămase și el înmărmurit, neînțelegînd ce se întîmplă. Zgomotul metalic sparse în ecouri liniștea matinală a holului.

— Domi Iertătorule! apucă să strige Elao, privind în continuare înspăimîntată și cu mîinile tremurîndu-i îngrozitor, încercă să apuce talismanul Korathi pe care-l purta la gît.

Raoden se oferî s-o ajute, însă menajera se feri de el, se dădu cîțiva pași în spate și se împiedică în grabă de un mic pepene verde care se afla în hol.

— Ce e? întrebă Raoden. Apoi își văzu mîna. Ce ră-măsese pînă atunci ascuns în întunericul camerei era acum descoperit de lumina slabă a felinarului care abia pîlpiia în întuneric.

Raoden se întoarse brusc și se repezi spre oglindă. Se lovi de tot ce-i stătea în cale. Lumina zorilor era acum

suficient de puternică încît să-i permită să deslușească bine chipul care se holba la el din oglindă. Chipul unui străin.

Ochii lui albaștri rămăseseră aceiași, deși păreau acum să bată într-o nuanță spălăcită, probabil din cauza spaimei. Părul se transformase dintr-un castaniu deschis într-un gri șters. Iar pielea, pielea arăta cel mai rău. Chipul din oglindă era acoperit cu niște pete ca niște contuzii provocate de boală, închise la culoare. Petele nu aveau decît o singură semnificație.

Shaodul coborîse asupra lui.

Porțile orașului Elantris se închiseră în urma lui cu un sunet ciudat, care părea să pecetluiască un sfîrșit. Raoden se prăbuși pe ele, cu gîndurile încă amorțite de întîmplările de peste zi.

Era ca și cum amintirile lui aparțineau acum altcuiva. Tatăl său, regele Iadon, se ferise să întîlnească, măcar și pentru o secundă, privirile cercetătoare ale fiului său în timp ce le ordona preoților să-l pregătească pentru a fi aruncat în Elantris. Totul fusese făcut în tăcere și în mare grabă; Iadon nu își putea permite să se afle că prințul moștenitor era un elantrian. Cu zece ani în urmă, Shaodul l-ar fi făcut pe Raoden zeu. Acum însă, în loc de a-i face pe oameni să devină zeități cu pielea argintie, îi transforma în monștri bolnăvicioși.

Raoden dădu din cap, nevenindu-i să creadă. Shaodul era ceva ce li se întîmpla altora — unor străini. Unora care meritau să fie blestemați. Dar nu prințului moștenitor al Arelonului. Nu lui Raoden.

Orașul se întindea acum la picioarele lui. Zidurile înalte erau păzite de soldați și gărzi — însă nu pentru a ține dușmanii afară, ci pentru a-i împiedica pe cei dinăuntru să evadeze. De la Reod, toți cei luați de Shaod fuseseră azvirliți să putrezească în Elantris; orașul decăzut devenise astfel un mormînt uriaș pentru cei ale căror trupuri nu mai știau cum să moară.

Raoden își amintea cum îi privise de sus, de pe ziduri, pe acești locuitori înspăimîntați ai Elantrisului, exact așa cum gărzile îl priveau acum pe el. Orașul părea foarte îndepărtat atunci, chiar dacă Raoden îl contemplantese din apropiere. Pe atunci se întrebese, în meditațiile sale, cum ar fi fost să se plimbe de-a lungul străzilor întunecate din Elantris.

Și acum iată că avea să afle.

Raoden împinse cu toată greutatea în poartă, ca și cum ar fi vrut să-și forțeze trupul să treacă prin ea, să se curețe de infecție. Curînd însă, obosit, își lăsă capul în jos. Gemu ușor. Avea senzația că se ghemuiește ca o minge pe pietrele soioase. Aștepta să se trezească din vis, cu toate că știa că nu se va trezi niciodată. Preoții îi spusese că acest coșmar va fi unul fără sfîrșit.

Dar, cumva, ceva dinăuntru îl împingea să meargă mai departe. Știa că trebuie să se miște pentru că, dacă s-ar fi oprit, îi era teamă că ar fi renunțat pur și simplu. Shaodul îi luase trupul. Nu-l putea lăsa să-i fure și mințile.

Așadar, folosindu-și mîndria ca un scut împotriva disperării și — lucrul cel mai important — împotriva autocompătîmirii, Raoden își ridică ochii din pămînt pentru a-și privi blestemul în față.

Înainte, cînd Raoden privea de sus, de pe zidurile Elantrisului — la propriu și la figurat *de sus* — la locuitorii lui, observase mizeria care înghițea totul, orașul în întregime. Acum însă mizeria era în jurul lui.

Fiecare suprafață, de la zidurile clădirilor la numeroasele crăpături din bolovanii de piatră cu care erau pavate străzile, totul părea atins de murdărie. Substanțele lucioase, uleioase, aveau un efect uniformizator asupra culorilor din Elantris, împletindu-le într-o singură nuanță deprimantă, o culoare care amesteca pesimismul negrului cu verdele poluanților și cafeniului apei din canalizări.

Înainte, Raoden văzuse câțiva locuitori ai orașului blestemat. Acum putea să-i și audă. O duzină de elantrieni era împrăștiată pe bolovanii fetizi din curtea de la intrarea în oraș. Mulți zăceau în delăsare, inconștienți, în bălți cu apă stătută strînse în urma unei furtuni din timpul nopții. Și gemeau. Majoritatea bombăneasau plîngea chinuită de o durere nevăzută. O femeie dintr-un colț îndepărtat al curții striga ca și cum ar fi fost supusă chiar atunci unei torturi extrem de brutale. După o clipă însă tăcu epuizată, ca și cum ar fi leșinat.

Majoritatea era îmbrăcată în niște haine care semănau mai degrabă cu niște zdrențe, extrem de largi și la fel de murdare ca și străzile. Privind mai de aproape însă, Raoden le recunoscuse. Se uită în jos la propriile veșminte. Erau hainele de înmormîntare, lungi și ușoare, ca niște panglici cusute împreună pentru a imagina o robă. Pînza se pătase deja în dreptul mîinilor și picioarelor de cînd se sprijinise de poarta orașului și de stîlpii de piatră și Raoden înțelese că în curînd și hainele lui vor arăta exact la fel ca ale celorlalți locuitori din Elantris.

Iată ce voi deveni, se gîndi. A început deja. În cîteva săptămîni nu voi fi altceva decît un trup descurajat, o bucată de carne ce geme într-un colț.

O vagă mișcare în cealaltă parte a curții îl făcu să iasă din autocompătîmirea în care alunecase. Câțiva elantrieni stăteau ghemuiți în fața unei uși aflate în diagonală față de el. Nu își putea da seama de mare lucru numai zăbindu-le siluetele, dar păreau să aștepte ceva anume. Le putea simți ochii ațintiți asupra lui.

Raoden ridică un braț pentru a obtura lumina ca să vadă mai bine, și abia atunci își aminti de micuțul coș cu merinde din mîinile sale. Conținea jertfa Korathi, pe care preoții o trimiteau cu mortul în lumea de dincolo — sau, în acest caz, în Elantris. Coșul conținea o felie de piine, cîteva legume, o mînă de grîu și o sticluță cu vin. Jertfele ritualice aduse în cazul unor morți obișnuite erau mult

mai semnificative, dar chiar și unei victime a Shaodului trebuia să i se dea ceva.

Raoden privi înapoi înspre siluetele din ușă și încercă să-și amintească zvonurile pe care le-auzise când încă mai era în afara zidurilor — poveștile despre brutalitatea din Elantris. Chipurile din umbră încă nu se mișcau, dar ochii cu care îl studiau erau destul de neliniștitori.

Trase puternic aer în piept, ca pentru a prinde forță, apoi Raoden făcu un pas în lateral și alunecă de-a lungul zidului înspre partea de est a curții. Încă mai păreau să-l privească, dar nu-l urmară. În curînd se depărtase atît de mult încît nu-i mai putea vedea, iar o secundă mai tîrziu trecuse deja pe una dintre străduțele laterale.

Raoden răsufală ușurat, simțind că a scăpat de ceva, deși nu știa exact de ce anume. După cîteva momente se asigură că nu-l urmărise nimeni și atunci începu să se simtă ridicol din cauză că se agitase atît. Pînă acum nu văzuse nimic care să îndreptătească zvonurile despre Elantris. Raoden scutură din cap și continuă să meargă.

Duhoarea era de-a dreptul copleșitoare. Noroiul omniprezent avea un miros de mucegai, de stricat. Mirosea a ciupercă putredă. Era atît de copleșit de miros încît era cît pe ce să calce direct pe trupul noduros al unui bătrîn chircit lîngă un zid. Omul scotea niște gemete jalnice, în același timp întindea un braț ca pentru a cere de pomană. Raoden îl privi și deodată un fior îi trecu pe șira spinării. „Bătrînul“ nu avea mai mult de șaptesprezece ani. Pielea îi era neagră, acoperită de jeg, dar chipul aducea clar cu cel al unui copil, nu cu cel al unui bărbat. Raoden se feri instinctiv.

Băiatul, de parcă ar fi realizat că șansa lui urma să piară în curînd, își întinse brațul mai mult, cu forța pe care ți-o dă doar disperarea.

— Ceva de mîncare? bolborosi cu o gură numai pe jumătate plină cu dinți. Te rog?

Apoi brațul îi căzu înapoi cuprins de epuizare, iar trupul i se prăbuși din nou lîngă zidul rece. Ochii însă continuau să-l urmărească pe Raoden. Ochi plini de durere,

încărcați de o tristețe apăsătoare. Raoden mai văzuse și înainte cerșetori și probabil se lăsase fraierit de șarlatani de nenumărate ori. Acest băiat însă nu se prefăcea.

Luă felia de pâine din coșul pe care îl ducea și i-o întinse. Privirea deconcertată care urmă gestului se dovedi însă chiar mai greu de suportat decât disperarea pe care o înlocuise. Această creatură renunțase să mai spere cu mult timp în urmă; probabil că cerșea mai degrabă din obișnuință decât din speranța că va primi ceva.

Raoden îl lăsă pe băiat în urmă, coborând în continuare pe străduță. Spera ca orașul să fie mai puțin întunecat pe măsură ce se depărta de curtea principală. Gândi că poate mizeria era rezultatul folosirii frecvente a perimetrului acelei curți. Se înșela; aleile erau acoperite cu tot atîta jeg ca și curtea principală, dacă nu chiar cu mai mult.

O bufnitură înfundată se auzi în spatele lui. Raoden se întoarse surprins. O masă de siluete întunecate se înghesuiau la intrarea pe o alee lateralnică, în jurul a ceva ce zăcea pe jos. Cerșetorul! Raoden privi înspăimîntat cum zece oameni devorau felia de pâine pe care el o oferise băiatului. Se luptau între ei și ignorau strigătele disperate ale celui căzut. Tîrziu, unul dintre nou-veniți, enervat de urletele tînărului, îl lovi în cap cu o bită improvizată, iar scrișnetul oaselor răsună puternic pe toată aleea.

După ce terminară pâinea, se întoarseră să-l privească pe Raoden. Se dădu precaut cu un pas înapoi; se părea că se grăbise cînd trăsese concluzia că nu fusese urmărit. Cei cinci bărbați înaintau amenințători spre el, și atunci Raoden, fără să mai stea pe gînduri, se răsuci pe călcîie și o rupse la fugă.

Tropăiturile urmăritorilor se auzeau în spate. Raoden alerga înfricoșat — lucru pe care, în calitatea sa de prinț, nu mai fusese niciodată nevoit să îl facă. Alerga înnebunit, parcă așteptînd ca în scurt timp să se sufoce și să simtă o durere ascuțită într-o parte, așa cum se întîmpla

de obicei cînd se forța prea tare. Nimic de genul ăsta nu se întîmplă. În schimb, se simți dintr-o dată foarte oboșit, atît de mult încît știa că în curînd urma să se prăbușească. Era o senzație pustiitoare, ca și cum viața i s-ar fi scurs încet din trup.

Disperat, Raoden azvîrli coșul cu mîncare pe deasupra capului. Mișcarea îl dezechilibra ușor, iar o vibrație ce venea parcă din pietrele slinoase îl făcu să se ciocnească de o grămadă de lemn putrezită. Lemnul îi atenuă puțin căderea.

Se ridică apoi repede, se scutură de așchii și se pregăti să fugă din nou. Nu mai prezenta însă nici un interes pentru urmăritori. Cei cinci bărbați se ghemuiseră în noroiul străzii, culegînd legumele și grîul împrăștiate pe jos, chiar și de prin bălți. Raoden simți cum stomacul i se întoarce pe dos cînd unul dintre bărbați își vîrî degetul printr-o crăpătură din pavaj, scoase o mîna mai mult de noroi decît de grîu, și o împinse întregă printre buze. Scuiatul sălcii îi curse pe bărbie dintr-o gură care semăna mai degrabă cu un vas plin cu noroi fierbînd pe o plită.

Unul dintre bărbați îl surprinse pe prinț în timp ce îi privea. Creatura mormăi ceva și pipăi înfrigurată după bîta de care se părea că uitase pînă atunci. Raoden începu să caute și el frenetic o armă. Găsi pînă la urmă o bucată de lemn mai puțin putrezită. Cu arma în mîinile care nu se mai opreau din tremurat, încercă să proiecteze o aură de pericol în jurul său.

Bătăușul se oprise însă. O secundă mai tîrziu, un strigăt de bucurie îi atrase atenția: unul dintre ceilalți bărbați găsise vinul. Lupta care urmă păru să distragă complet atenția monștrilor de la el și, după puțin timp, cei cinci chiar dispăreau după un colț, patru dintre ei urmărindu-l pe cel care fusese destul de norocos — sau nesăbuit — să fugă cu valorosul lichid.

Raoden se așeză copleșit de eveniment pe o grămadă de moloz. *Iată ce vei deveni...*